

Söndagen e Alla helg dag 231105 Samlande rubrik: Vårt evighetshopp

Luk 20:37-38 Att de döda uppstår har också Mose visat i stället om törnbusken, där han kallar Herren för Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande.»

Sedan urminnes tider har människan funderat över begreppet evighet. En enkel definition är tid utan slut. Minuter, timmar, dagar och år som läggs till år. Tiden växer i en enda riktning, mot framtiden. Gårdagen är ouppnåelig.

Vad gäller evigheten är bibeln radikal. När Mose fick uppdraget av Gud att föra ut det israeliska folket från Egypten, då tvekade Moses.

*2 Mos 3:13-14 Då sade Mose till Gud: »Om jag nu kommer till israeliterna och säger att deras faders Gud har sänt mig till dem och de frågar efter hans namn, vad skall jag då svara?« Gud sade: »Jag är den jag är. Säg dem att han som heter '**Jag är**' har sänt dig till dem.»*

Gud är evigheten. När han sa '**Jag är**', menade han att han är bortom tid och rum. Han har alltid funnits och kommer alltid att finnas.

Moses tvekade inför ansvaret att föra ut ett helt folk ur Egypten. I vår tid anser många att människan ensam bär ansvaret för allt ont och att Gud struntar i sin skapelse. I sitt andra brev skriver aposteln Petrus:

2 Pet 3:9 Det är inte så som många menar, att Herren är sen att uppfylla sitt löfte. Han dröjer för er skull, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig.

Tro är att ha hopp om något som ännu inte har hänt. Paulus förklarar:

Rom 8:24 I hoppet är vi räddade – ett hopp som man ser uppfyllt är inte något hopp, vem hoppas på det han redan ser?

Han betonar vikten av att du och jag aktivt bevara ett levande hopp:

Heb 6:11-12 Jag önskar att ni alla ända till slutet måtte visa samma iver att få se ert hopp uppfyllt. Förslöas inte, utan sträva efter att likna dem som genom tro och tålamod får sin del av vad Gud har lovat.

Det gäller att bevara sitt hopp och inte ta till sig den hopplöshet som Ondskan befinner sig i. Att ge upp är lätt. Att bevara sin tro på Guds ord är en uthållighetskamp. Så här skriver aposteln Paulus:

Heb 10:36-39 Uthållighet är vad ni behöver för att kunna göra Guds vilja och få vad han har lovat, ty: Ännu en liten tid, sedan kommer han som skall komma, och han skall inte dröja. Min rättfärdige skall leva genom sin tro. Men: Om han drar sig undan är han inte längre till glädje för mig. Vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade, utan till dem som tror och räddar sitt liv.

Bibeln lär att Gud är en Gud för levande. Att skiljas från Gud är att dö. Gud har gett oss en fri vilja, vilket är grundläggande för Gud. Fram till domen är alla levande inför Gud. Jesu försoning innebär att vi kommer att få det som vi vill. Reflektionen blir: Vad vill du och jag egentligen?

- Jag **vill** leva i Guds gemenskap för all framtid.
Alternativt:
- Jag **vill inte** leva i Guds gemenskap för all framtid.

Jesus - Guds uppståndne son! – ger oss ett kristallklart löfte:

Matt 10:32-33 Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall (... !!! ...) jag kännas vid inför min fader i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall jag förneka inför min fader i himlen.

En despot hade tvingat oss, men Gud är fullkomlig och tvingar ingen. Hans omsorg om oss medförde följande:

Guds egen son dog för vår skull, för att vi ska få leva med honom i evighet.

Därför avslutar jag denna bibelutläggning med följande uppmaning:

Inför varje ny dag: Ta till dej erbjudandet om Jesu försoningsgärning!

Dementpredikan inför Söndagen efter Alla helg dag 231105,

Lärkan och Östergård den 1/11 2023.

Målgrupp: Gamla och dementa

Idag vill jag prata med er om hoppet om uppståndelsen.

I texten från Lukasevangeliet står det att Gud är en Gud för levande, inte för döda. Det betyder att Gud inte har glömt oss när vi dör. Han kommer att ta hand om oss och ta oss med till sig i himlen.

Detta är ett hoppfullt budskap, särskilt för oss som är gamla. Vi kan oroa oss för vad som ska hända med oss när vi dör. Men Guds löfte om uppståndelsen ger oss hopp. Vi vet att vi inte kommer att försvinna helt och hållet när vi dör. Vi kommer att leva för alltid med Gud i himlen.

Låt oss be tillsammans:

"Gud, tack för ditt löfte om uppståndelse.

Ge oss hopp och tröst när vi känner sorg och oro.

Vi ber i Jesu namn. Amen.

Nu avslutar jag predikan med uppmaningen: Lita på Guds löfte om uppståndelsen!

Nu ber vi tillsammans bönen Fader vår.

Låt oss be:

”Fader vår som är i himmelen.

Helgat varde ditt namn.

Tillkomme ditt rike.

Ske din vilja, såsom i himmelen

så ock på jorden.

Vårt dagliga bröd giv oss idag,

och förlåt oss våra skulder,

såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro,

och inled oss icke i frestelse

utan fräls oss ifrån ondo.

Ty riket är ditt och makten och härligheten

i evighet. Amen.”

Vi skall också be att Gud välsignar oss:

”Herre, välsigna oss och bevara oss.

Herre låt ditt ansikte lysa över oss

ock var oss nådig.

Herre vänd ditt ansikte till oss

ock ge oss frid.

Om detta ber vi,

I Faderns och Sonens och den helige Andes namn.

Amen.”